

TAS-72 (1 of 11)

DE 628

1958

Tots èrem homes i, després de ^{discutir} ~~parlar~~ una mica de negocis i bon xic de política, vàrem posar-nos a parlar de dones, que fet i fet és la conversa més segura per no ^{embrancar-te en controvèrsies.} ~~arribar a discussions.~~ (Tots havíem passat la quarantena i ^{devia per} ~~potser havia~~ quinze anys que no havíem tingut ocasió de comparar les nostres experiències amoroses. Per a arribar a aquest moment de confiança, que les ~~nostres~~ llengües es destraven i comencem a descabdellar~~les~~, més o menys disfressades, les històries agredolces de les nostres il.lusions i els nostres desenganys, potser havia calgut contrastar de primer com la vida ens havia separat: Com, d'ençà d'aquells anys ^(11 anys) (de col.legi, havíem entrat en la pell d'un altre personatge i èrem el botiguer, o l'advocat, o l'empleat de banca, o el fabricant que, mig sense adonar-nos-en nosaltres mateixos, havíem esdevingut.

Era l'estiu, i la majoria teníem la família a estiuejar. Els altres tampoc no tenien pressa, o potser els feia mandra, després del sopar una mica extraordinari, en aquella terrassa que de tant en tant arplegava un alè d'aire de muntanya, de tornar al pis encofurnat i xafogós.

La conversa va venir, em sembla, d'un comentari que va fer Tomàs Garric, en aixecar-se i passar pel nostre davant una parella que havien sopat a una taula de la vora. Ella era una noia que no devia tenir vint anys, amb aquell punt de falsa ingenuïtat que el pentinat, el vestit i el maquillatge subratlla amb picardia, i que té un poder segur de seducció sobre els homes una mica madurs. I el que l'acompanyava devia ^{passar} ~~te-~~ ^{bon tros} ~~air~~ més del ^{cinquanta} ~~seixanta~~ anys: per a nosaltres, doncs, gairebé un vell, per bé que no gosàvem dir-ho massa.

- Que en va de satisfet, aquest manso, perquè duu al costat una ^{paia} ~~mosseta~~ de les que fan girar tots els homes! Els seus diners li deu costar! No hi ha res més: de cara a la "taquilla", tot va bé. El mal és que amb els diners no ho tens tot.

Garric tenia un llenguatge directe, una mica esqueixat, amanit de paraules gruixudes i d'imatges pintoresques. La seva filosofia era massa simplista, tanmateix, perquè els altres no ens hi agaféssim.

- Oh, bé, que no ho tens tot, ja ho sé! - rondinà en Casadevall. -

Però és que també n'hi ha ~~molts~~ que volen massa coses. Si vas amb una mossa que t'agrada per dormir-hi, i pagant-la pots obtenir-ho, no sé per què t'has d'entestar a voler que t'estimi, que et sigui fidel, que t'ho expliqui tot, que et passi comptes sense fer moros dels ^{centims} diners que li dones! Els diners compren les coses que poden comprar-se. Les altres no. Ni falta que fa!

- Quins pares de família més cínics! - vaig comentar jo. - Aquestes coses prediqueu als vostres fills?

- No cal! Prou que ho saben! Em penso que els meus, que encara no tenen quinze anys, ja em consideren un insuportable rondinaire, un moralista antiquat. Cada vegada que els faig un sermó tinc la impressió de predicar al desert. - Era en Casadevall que replicava.

- I després, bé s'ho deuen pensar, que ens agraden les dones! De mi, puc dir que no sabia viure sense tenir una aventura en marxa, - digué Tomàs Garric. - No és per a vanar-me'n, però mai no m'ha faltat una dona que estigués pels meus ossets. Entenem-nos: no vull mai la lluma. ^{Paies} ~~Mosses~~ com a questa que ha passat, per força t'han de sortir malament. Però ^{és que} tampoc no m'interessa la fruita verda. Dec ésser massa jove.

- T'agraden les velles, doncs? - intervingué l'Alfons ~~Barriola~~, que era l'únic ~~que era~~ solter de la colla.

- No, les velles tampoc. Però ^{li} les mosses de trenta anys, una mica madures, ^{quan} ~~que~~ agafen aquell punt dolç de la carn encesa per massa somnis; no massa boniques, perquè sinó, ja han estat ensinistrades per un altre, i sovint són bledes. ~~Per~~ Que tinguin aquell no sé què als ulls i aquella mena de caminar que traeixen una sensualitat sense sobreixidor. No hi ha res millor, creieu-me!

- Bé, i com te les treus del damunt, quan ja han trobat el sobreixidor? - preguntà Casadevall. - Perquè algunes s'aferren com a llagastes. I suposo que a tu no et deu pas convenir de tenir una mossa fixa anys i anys. Per això ja tens la pròpia.

- Es clar que no! i us asseguro que mai no les enganyo. El cor a la mà: a les primeres de canvi, ja saben que sóc casat i que només puc oferir-les una aventura passatgera. Si dura uns quants mesos més dels que havíem previst, tot això és ganga.

- De cara a la "taquilla," ja ho veig! - remugà Garric.

- Res d'això, us ho juro! Potser alguna vegada un petit present, pagar l'entrada al cinema, algun cafè... Ni cinc més. L'agraïment va a mitges, no és veritat? Doncs que hi vagin també les despeses! Després què vols que t'hi digui, si em costessin diners les meves aventures, potser sí que tindria la impressió que faig un tort a la meva dona i als meus fills. D'aquesta manera, no.

- Com ens hem tornat, fillets! - vaig intervenir jo, amb aquell to de moralista que de vegades ~~em~~ serveix ~~per~~ per a provocar les confidències. Però aquella ^{cosa} ~~vegada~~ no calia.- Qui ens ho hauria dit, quan tots érem congregants, al col·legi dels "hermanos"!

- Això! Fes el santet, tu! Ja ho sabem, que no t'agrada explicar ^{massa} ~~les teves~~ coses. Però ja ens ho pensem tots, que també tindràs els teus romansos! - era en Casadevall que replicava.- Jo no sóc així. Ni ^{mesu meixu} ~~em vane~~ de la meva sort amb les dones, ni vull fer-me passar per un angelet. M'agraden les faldilles, ve-t'ho ací. Sóc universal en els meus gustos: joves o madures, tant se val. El cas és que facin goig, o almenys, que a mi me'n facin. I si haig de pagar, pago. Es la millor manera de no tenir embolics duradors. A més, no sé si us ho creureu: no vaig tant a passar una hora de gaudi, a deixar que la carn i els sentits es rabegin en sensacions sempre renovades....

- Ui, ui! que bé t'expliques! Això ho has llegit en un llibre! - va interrompre l'Alfons. Però en Casadevall estava llançat i les interrupcions no li feien efecte. Vàrem optar per deixar-lo parlar.

Després de precisar, en uns quants mots crus i gràfics allò que havia intentat de vestir en els circumloquis llibrescos, va continuar, doncs:

- Allò que cerco és l'aventura: conèixer dones és com descobrir continents, o estar a l'aguait d'un lleó, o enfonsar-te en una balma tenebrosa, què sé jo! De vegades, molt sovint, en surto amb les mans buides. Darrera d'una cara bonica, d'un cos escultural, és molt difícil de trobar-hi alguna cosa més.

- O bé és que no saps trobar-li. O vols anar massa de pressa, i encara, pagar,- no sabé estar-se de rondinar Garric, que no havia deixat de collir l'al·lusió a la seva pretesa sort amb les dones.

- Deixa't estar de presses o de pagar! Tu saps d'alguna cosa de més profunda, que més arrossegui l'esperit i més fongui dos éssers que la còpula? Si alguna possibilitat hi ha per a un home i una dona de trobar una identitat de les ànimes, de sentir-se uns en cos i esperit, és en aquesta exaltació suprema de l'acte sexual!

- Ja tornes a descarrilar per la via literària, Casadevall!

- M'expresso malament, però ho sento! I vosaltres sabeu que és veritat, què diastre! No tothom té la sort d'ésser místic i de trobar en la contemplació de Déu aquest oblit de si mateix que t'expliquen Sant Joan de la Creu o Santa Teresa...

- O Ruysbroeks l'admirable, o Tauler, o els budistes de tota mena. L'experiència mística és una cosa universal, - precisà Bartrina, que potser volia tenir ocasió de desviar la conversa cap a viaranys més intel·lectuals.

- No n'he llegit cap, ni ganes! - tallà Casadevall.- Però sí que us dic que cada vegada que m'acosto a una dona tinc la mateixa il·lusió de trobar-hi això, aquesta sensació de fugir d'aquest món, de ~~trobar~~ descobrir la fórmula que s'ens endurà a tots dos en un mateix deliri... Heu sentit mai el "Tristany"?

- Es clar! Però aquell parell havien begut abans un filtre màgic!

- En sabés la recepta, rai! El que em passa és que, gairebé sempre, quan jo m'abandono al meu deliri, sento que el cos que estrenyo està lluny, i que el seu pensament es lliga amb els comptes de plaça o el vestit nou o el sentiment d'estar allí, amb un home, fent una cosa ^{que} ja no li diu res. que no havia mai gosat de fer.

- Tot això és perquè pagues, - dictaminà Garric.- Fessis com jo, veuries què és sentir vibrar una dona en els teus braços. Ei! una dona de trenta anys, res d'una joveneta sense suc ni bruc.

- Doncs, pagant i tot, algunes vegades n'he sentides vibrar, i de debò. No m'enganyen pas, les professionals, amb les seves comèdies!

- També et fas amb les professionals?

- I doncs? De quin pa feu rosegons? No us he dit que cerco l'aventura? I de vegades, si no trobo allò altre, almenys l'aventura sí que la trobo. Teniu, no fa gaires dies....

Es repapà a la cadira de braços, begué un glop i com que compreguérem que volia explicar-nos una aventura, vàrem callar.

- Ja sabeu que jo tinc una feina que em deixa moltes hores lliures. Demés, a part dels diners per a la casa, que a la dona no li falten mai, de vegades jo puc disposar de moltes pessetes, per comissions que cobro, i en canvi hi ha èpoques de l'any que estic ~~en~~ completament ^{a l'escapça.} ^{Ara que} Si això dels diners hagués de limitar les meves escapades, malament aniríem... Per això, l'altra nit, en sortint del cafè, vaig topar-me amb una de les dones més boniques que he vist a la meva vida. Era una professional, ~~ja~~ us ho dic de bones a primeres. Amb la forma de dur penjat el moneder al braç ja es veia. La vaig abordar, amb la veu una mica tremolosa, i no em costà gaire de fer-li entendre la meva admiració. Us ho dic sincerament: potser és el cos més perfecte que he trobat: afuat, harmoniós de línies, graciós de moviments... I una pell...! Vaig passar un quart d'hora deliciós, i ella va fer una habilíssima imitació d'allò que tothom voldria trobar en una companya de llit. Tècnica pura. Però ~~no~~ no volia pas gaire cosa més, i ja era d'agrair. Per això, quan vàrem acabar i, ja vestits, ella em demanà amb la seva veu una mica aspra, d'aquelles que us ressegueixen l'espina, "si em recordava d'ella". No havíem fet tractes, i un cop pagada la cambra de l'hotel, no tenia al damunt més que un trist bitllet de cinquanta pessetes. Vaig donar-l'hi, amb unes explicacions barbotejades i ella, indignada, l'estripà a mil bocins i me'ls rebaté per la cara. Li havia inferit, es veu, la pitjor ofensa que es pot fer a una professional: rebaixar-la de categoria, situar-la entre les desgraciades que només esperen ^{un} ^{qualser} home ^{que han de} per fer bullir l'olla de l'endemà. Ella era d'aquelles que segueixen terres i tenen joies de preu, que ~~vien~~ a un bon hotel i fan l'ofici aquell perquè els sembla la millor manera de ser independents i guanyar-se ~~te~~ la vida. Com a mínim, hauria volgut cinc centes pessetes, va explicar-me, entre insults. I jo no podia fer-li creure que no en tenia més. "Amb cinquanta pessetes a la butxaca, voler dormir amb mi!" - s'indignava ella i amb raó, pobra mossa! Van ser inútils els meus esforços per a aplacar-la. "Mira,- va dir-me,- ara sortirem al carrer i jo et seguiré fins a casa teva, o fins que trobis un conegut. I aleshores, o em dones els di

ners que m'has estafat, o armaré un escàndol que no et farà cap gràcia. Amb això, ja estem sortint."

" I així fou. Vaig posar-me a caminar per Barcelona, en plena nit, sentint el repic dels talons Lluís XV d'aquella mossa a deu passes darrera meu. Vaig fer tota la Rambla, el Passeig de Gràcia, un tros de Diagonal, rumiant mil maneres impossibles de fugir d'aquella persecució. Vaig deturar un taxi, però ella es posà al meu costat, somrient, en obrir la portella, i no vaig tenir més remei que deixar-la pujar. Tot el trajecte no ens diguérem res. El xofer devia pensar-se que estàvem en ple idil·li! Vaig anar fins a Montjuïc i allà baixàrem tots dos. Pagà ella el taxi. Jo vaig ^{honor} posar-me a caminar, amb ~~ella~~ ^{la dona aquella} al darrera, enfilant l'avinguda de l'Exposició, cap al Parc. El cap em bullia, ^{hero} i no se m'acudia res. Anar a trobar un amic? Però a aquella hora, no podia cercar ningú. No sé si hi hagué un moment que vaig tenir la desesperació de l'home perseguit. Em penso que van passar pel meu cap idees de crim, i em va tornar a la memòria un episodi d'una novel·la policíaca americana que havia llegit feia pocs dies. Combinant-ne els detalls amb els de la meva aventura vaig fer encara dos o tres cents metres en la foscor. Quan, tot d'una, em semblà que el silenci només ressonava amb els meus passos i vaig girar-me: ella ja no hi era. Em vaig deixar caure en un banc. Estava amarat de suor i respirava amb alleujament. Quina sensació de llibertat!

- Ella devia tenir por que li preparassis un mal cop. Transmissió del pensament, ve-li-ho aquí, - dictaminà Bartrina.

- Potser sí. Però us asseguro que si un dia la tornés a trobar, m'agradaria ~~me~~ d'abordar-la una altra vegada. No sé què passaria... L'aventura, ja us ho he dit. I quina dona més ben feta!

- En quant a aventures, jo puc contar-ne una que no deixa de ser original, - intervingué altra vegada Tomàs Garric, que visiblement volia reivindicar el seu prestigi donjoanesc. - Una vegada vaig conèixer, en un cinema, una dona sensacional. Haig de dir que em va costar molt d'arribar-hi a una intimitat. Ens trobàvem en un cafè o al cinema, de sis a vuit dels dimecres i divendres. Parlàvem de tot, i a mi no em costà gaire de fer derivar ben aviat la conversa cap a les úniques coses que interessaven un home i una dona quan estan sols. Ella m'agradava

extraordinàriament: era alta, bruna, amb un punt d'opulència en el pit i els malucs. Trenta tres anys confessats sense embuts. I uns ulls que només de mirar-me ja m'encenien de desig. Em va fer gruar una bona temporada, i aviat vaig saber-ne la raó. Aquella mossa feia de cosidora a casa, ajudada per una seva germana, més gran que ella de dos o tres anys, i per la mare, que en tenia prop de setanta. I tenia un amic. Un senyor molt seriós, fabricant, regidor de la ciutat, que li passava un tant fixo cada mes i l'anava a veure, regularment, de sis a vuit del vespre, un parell de cops a la setmana. Al capdavall, quan ens vàrem situar en aquest pla de franquesa absoluta, no ens costà gaire d'entendre'ns. Ella sabia què podia oferir-li jo, i jo sabia que ella no més podia donar-me una part de la seva vida. Ens hi vam conformar tots dos. Però us asseguro que jo me l'estimava i que no podia pensar sense una mica de rau-rau en el fabricant regidor. Al capdavall, a tots els homes ens agrada de tenir l'exclusiva... I ella, em penso que també m'estimava. No: n'estic segur. Els moments que passàvem junts podeu ben creure que arribàvem a aquella fusió total que explicava amb tanta solemnitat aquest, fa una estona.

- Amb música de Wagner?

- Amb la música que sigui. Havíem continuat veient-nos els dimecres i divendres, de sis a vuit. Aquells dies ella estava sola a casa seva. La seva germana anava a cosir a una altra casa i la mare em penso que anava a rosari. La vella devia saber prou les aventures de la seva noia. Però d'una o altra manera s'havia de pagar el lloguer i omplir el rebost. Alguna vegada ^{però,} vaig sospitar que la bona dona s'estava tancada a la cuina, quan jo hi anava. I en quant a la germana, un parell de cops la vaig trobar a casa. Jo aleshores dissimulava una mica i feia el paper d'amic respectuós, per bé que m'imagino que no l'ensibornava pas. La germana, val a dir-ho, em mirava amb una antipatia evident. Es molt possible que tingués una mica de despit de pensar que ~~la meua~~ Glòria - es deia Glòria, la meua - tenia dos homes, mentre ella s'estava consumint i fent-se vella. Però, en conjunt, la cosa anava molt discretament. Jo arribava, cada dimecres i divendres, a les sis en punt; trucava d'una manera especial a la porta : tres trucs llargs i un

~~rexicó.~~ repicó. Glòria em venia a obrir, i us ben asseguro que no perdíem gaire temps en preàmbuls. La seva cambra, posada amb cert luxe i amb força gust, presenciava els nostres amors i ofegava el ressò dels nostres pe-tonons i els seus gemecs.

- Estalvia'ns els detalls tècnics,- vaig intervenir.

- No n'hi havia de tècnica, allà! Us dic que aquella mossa era ben espontània. Es donava al goig tota ella, cos i ànima, i compartia el meu sense ~~assimulacions~~ simulacions ni reserves.

Hi havia certa emoció a la seva veu, i això em feu callar una altra interrupció que se m'acudia.

- La cosa va durar dos anys. Mai no em va demanar cap diner. Mai no va voler acceptar cap present meu. Sí: una vegada, que havíem sortit a donar un tomb per la fira, perquè ella vivia en el Poble Nou, va enamorar-se d'un penjoll. Poca cosa, un cor d'esmalt. I jo l'hi vaig comprar, i això que ella no ho volia. "El duré sempre",- va dir-me, amb aquella veu una mica tremolosa que tenia en certs moments. No hi vaig pensar més, i en les nostres topades jo tenia massa pressa per a fixar-me en les joies o els vestits que duia. Dos anys, doncs, que llevat de les interrupcions produïdes pels meus viatges, vàrem ésser fidels a les entrevistes de dimecres i divendres. I vet'ací que un dia, després de quinze dies de no veure Glòria, tornant d'una volta una mica llarga que havia hagut de donar pel Nord, vaig pujar com cada dimecres l'escalleta d'aquella casa del Poble Nou. Truco a la porta, amb els tres llargs i el repicó. Anava impacient, dalerós de tenir als braços aquell cos que amb els quinze dies d'absència s'havia fet una obsessió per als meus sentits. Com gemegaria de goig sota la meva abraçada! Va venir-me a obrir la germana. "Ah, és vostè? - va dir-me.- Ja pot passar, ja". I em signà el camí. No calia. Vaig obrir la porta del menjador, i em vaig quedar sorprès. Hi havia mitja dotzena de persones assegudes al volt de la taula. Visites? parents? La vella semblava presidir la reunió. Tots parlaven a mitja veu i aixecaren els ulls cap a mi. La sorpresa, en mi, es doblava de contrarietat. Vaig girar-me cap a la germana, que em seguia, i vaig preguntar-li, també a mitja veu: "On és, ella?". "A la seva habitació. Ja pot entrar-hi, ja." I em signà la porta que donava al

passadís. Vaig precipitar-m'hi, i en ser davant de la cambra de Glòria vaig tombar el pom amb decisió. El meu desig era superior a tota reflexió. Es clar que aquella actitud de la germana i de tota la família em semblava massa cínica per ser natural, però allò que jo volia era veure la meva amant. Ja la vaig veure, ja!

Féu una pausa, per preparar l'efecte.

- Glòria estava de cos present, ajeguda a aquell llit mateix on els nostres amors s'havien rabejat tantes vegades. La voltaven quatre ciris. Tenia un ram de flors als peus i un Sant Crist al capçal. I, no sé perquè, un detall se'm clavà als ulls: damunt el breu escot, ja de color de cera, del vestit negre llis que li havien posat, hi havia una taca ~~brava~~ ^{vermella}, aquell cor d'esmalt que jo li havia comprat a la fira. Fou un cop terrible: potser el més fort que he sofert a la meva vida. Morta i tot, feia goig de debò, però ara els meus sentits no parlaven. Vaig comprendre, en canvi, que l'havia estimada de debò. No sé com vaig arrancar-me d'allí, com vaig dir quatre paraules incoherents a la mare i a la germana, com vaig sortir al carrer...

Va tornar a deturar-se, assaborint la impressió que ens havia causat l'episodi. Potser s'avergonyia una mica d'haver deixat traslluir la seva emoció. Perquè, sense deixar-nos temps de fer cap comentari, va reprendre.

- La història té un epíleg que us semblarà inversemblant. Uns quants dies després, un altre dimecres, vaig tornar a la casa. Volia excusar-me amb la germana de Glòria del paper que havia fet aquell dia i de no haver pogut anar a l'enterrament. O potser això només era un pretext per a disfressar la meva rutina, el neguit animal que m'empenyia, de sis a vuit, a aquella casa del Poble Nou. La germana estava sola, o potser la mare estava entaforada a la cuina, com altres vegades. Vàrem parlar, no sé de què. I jo vaig anar-me fixant que, en els seus vestits negres i amb els seus trenta-vuit anys, aquella dona era ben desitjable. La mirava fixament, i la seva respiració es feia més difícil. Sense saber com, la vaig tenir als meus braços i vaig sentir els seus llavis encastats als meus. Fou el bes més ardent que he conegut.

Tornà a fer una pausa.

- Tant si us ho creïeu com no, era el primer home que la besava. A aquella mateixa tarda va ésser meva, allà mateix. I he estat dos anys seguits anant-la a veure cada dimecres i divendres, de sis a vuit.

Hi hagué un moment de silenci. I, com que tots estàvem una mica cohibits, i no sabíem quin comentari fer, vaig creure prudent de cridar el cambrer perquè ens dugués el compte.

Abril 1950.